

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 156/2019
20.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву Скупштине општине Љубовија, коју заступа Општински правобранилац Општине Љубовија, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда III-8 У 15369/16 од 28.02.2019. године, уз учешће АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Траиловић, адвокат из ..., као противном странком, у предмету разрешења директора, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев противне странке за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом уважена је тужба АА из ..., поништено је решење Скупштине општине Љубовија број ... од 05.10.2016. године и предмет је враћен туженом органу на поновно одлучивање. Оспореним решењем тужилац, дипломирани ... из ... разрешава се дужности директора Јавног комуналног предузећа "ББ" из ... пре истека мандата, на коју је именован решењем Скупштине општине Љубовија од 03.03.2014. године. Наведено решење ступа на снагу даном доношења.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац истиче да је Управни суд поступао као ненадлежан, јер је одредбом члана 23. став 1. тачка 8) Закона о уређењу судова за спорове поводом избора и разрешења органа правних лица надлежан виши суд. Истиче да не постоји пасивна легитимација на страни Скупштине општине Љубовија, већ да је требало да буде тужена Општина Љубовија у смислу одредбе члана 27. Закона о локалној самоуправи и чл. 4, 17.19. и 28. Статута Општине Љубовија. Указује на повреду одредбе члана 33. став 1. Закона о управним споровима, јер је пресуда донета без одржавања усмене јавне расправе, а да је расправу требало одржати, тим пре што је тужена у одговору на тужбу доставила додатне доказе, које је требало презентовати тужиоцу на расправи. Истиче да Управни суд није правилно

утврдио чињенично стање, због чега је погрешно изведен закључак и донета побијана пресуда. Предлаже да суд укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије и надокнади му трошкове за састав одговора на захтев у износу од 30.000,00 динара и износ такса по ТТ.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, како се у достављеним списима предмета туженог органа не налазе докази на које се тужена позива у разлозима образложења оспореног решења, нити су исти конкретно презентовани тужиоцу у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, како би тужилац на исте могао да се изјасни, имајући у виду да је тужилац негирао своју одговорност да није поступао у складу са законом и да из садржине оспореног решења не може са сигурношћу да се утврди како и када, односно, у ком периоду је извршена исплата зарада без овере образаца, оспорено решење је захваћено битном повредом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда у свему правилна и на закону заснована.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10) је прописано да образложење решења садржи, између осталог: утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Имајући у виду цитирану одредбу Закона, стање списка предмета и образложење оспореног решења из кога не произлази одлука у диспозитиву решења, по оцени Врховног касационог суда, Управни суд је, дајући правно ваљане разлоге, побијаном пресудом правилно нашао да је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку и да је повређен закон на штету тужиоца, те је правилно, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, поништио оспорено решење и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање.

Одредбом члана 48. став 6. Закона о јавним предузећима ("Службени гласник РС" број 15/16) је прописано да против решења о разрешењу директора јавног предузећа жалба није допуштена, али се може водити управни спор. Из изнетих разлога и да је одредбом члана 29. став 1. Закона о уређењу судова прописано да Управни суд суди у управним споровима, не стоје наводи захтева да је Управни суд решавао као ненадлежан суд у овом предмету.

Како је оспорено решење донела Скупштина општине Љубовија, неосновани су наводи захтева о непостојању пасивне легитимације на страни Скупштине општине Љубовија, јер је одредбом члана 12. Закона о управним споровима прописано да је тужени у управном спору орган чији се управни акт оспорава, односно орган који по захтеву, односно по жалби странке није донео управни акт.

Управни суд је у разлозима образложења побијане пресуде, у свему у складу са одредбом члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима, дао разлоге за неодржавање усмене јавне расправе, а то је постојање повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања, из ког разлога Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи захтева према којима је Управни суд требало да одржи усмену јавну расправу и да је повређена одредба члана 33. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да наводи захтева нису основани, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, који се сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, јер одговор на захтев противне странке не садржи ништа ново у односу на податке у списима и садржину захтева, због чега није био од значаја за одлучивање.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 20.12.2019. године, Узп 156/2019

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић